

РЕШЕНИЕ

№ 2678

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 20.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **2750** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на В. П., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица] срещу Решение № ПИ-40/15.02.2022г. на Директора на ТДНАП – С. с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане за отказ за спиране на производството по принудително изпълнение по чл.222 ДОПК, с изх. № 59-00-8/05.01.2022г. издаден от П. К. – главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

По същество, от съдържанието на подадената жалба следва извода за наличието на три, самостоятелни, бланкетно формирани възражения, а именно: несъразмерност на действията по изпълнение с оглед подлежащата на изпълнение сума; възражение относно погасяване на задължението; наличие друго съдебно производство, чието разрешаване е от значение за изхода от изпълнителното производство - основание по чл.34 ал.1 т.2 от ДОПК.

Ответната страна - директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуален представител юрисконсулт К. Р., в писмено становище по делото изразява становище за неоснователност на жалбата.

Видно от данните по делото, се установява, че с постановление № 7156/23.03.2017г. от страна на ТДНАП-С. и поради публични задължения е наложен запор в размер на 740 000,94лв. върху вземането на фирма - кредитор [фирма] от длъжника [фирма] по вече образувано изп.дело № 20178790400182 на ЧСИ В. П.. На 23.03.2017г. по електронен път, на ЧСИ П. е връчено посоченото запорно съобщение, като същият е признал вземането с отговор изх. № 07062/06.04.2017г.

На 19.04.2017г. цялата налична сума, по запорирана и от НАП/като втори кредитор/

сметка на длъжника е била преведена към ЧСИ П.. Със съобщение от 19.04.2017г., съдебният изпълнител информира НАП, че ще пристъпи към разпределение на постъпилите по делото суми. В отговор, с писмо изх. № 94-В-316/24.04.2017г. на ТДНАП-С., ЧСИ П. е уведомен, че изпълнението, след получаване на запорното съобщение от НАП ще бъде считано за недействително спрямо държавата.

Въпреки това и въз основа на сключено извънсъдебно споразумение между страните, ЧСИ П. е прекратил изпълнителното дело и върнал сумата на [фирма], като със съобщение от 27.04.2017г. е уведомил НАП, че няма да пристъпва към разпределение на средствата.

С Разпореждане за изпълнение, изх. № С210022-155-0000002/10.02.2021г. и на основание чл. 211 ал.3 от ДОПК, Ц. В., на длъжност главен публичен изпълнител при ТДНАП – С., е установила наличието на предпоставките по чл. 211 ал.1 вр. чл.206 ал. 2 от ДОПК изразяващи се в изплащане на сумата от 739 988,94лв. от страна на ЧСИ П. по банкова сметка на длъжника [фирма], въпреки, изричното уведомление от страна на НАП /съобщение от 23.03.2017г./, че НАП е присъединен кредитор, и е определила дължимата сума за внасяне от ЧСИ П., в качеството му на солидарно отговорен, в размер на 739 988,94лв. главница и 285 329,67лв, лихви.

Като следствие е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2021г. по описа на ТДНАП – С., като по отношение на длъжника с Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С210022-022-0085194/15.11.2021г./на главен публичен изпълнител при ТДНАП-С./ е наложен запор върху налични и постъпващи суми по сметки в търговски банки/л.48 от делото/, като отделно с Постановление от 29.11.2021г./л.43 по делото/ и Постановление от 18.02.2021г./л.41 по делото/ са наложени обезпечителни мерки - възбрана върху недвижими имоти, собственост на лицето.

С Разпореждане изх. № 59-00-8/05.01.2021/признато като допуснатата грешка в изписване на годината, която следва да се чете 2022г./, П. К. – главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С., сезиран със жалба вх. № 53-06-8685/09.12.2021г. от В. П., е отказал спиране на производството по принудително изпълнение по посоченото изпълнително дело на ТДНАП – С..

Посоченото разпореждане е обжалвано от страна на ЧСИ П., като с процесното Решение № 40 ПИ-40/15.02.2022г. на Директора на ТДНАП – С., жалбата му е оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

При така установените факти, настоящият състав съобрази:

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Така, в рамките на служебната проверка, настоящият състав приема, че жалбата е депозирана срещу подлежащ на обжалване акт, от активно легитимирано лице, в съответствие с правилата за родова и местна подсъдност и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Административното производство по издаване на оспореното решение е проведено по реда на чл. 267 от ДОПК от материално компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК, като завършва с процесно обжалваният акт съгласно чл. 267, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Същият е постановен в изискуемата писмена форма.

В този смисъл и при служебно извършената проверка съдът приема, че оспореното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му в закона правомощия, като съгласно чл. 266 от ДОПК, при спазване на задължителното производство по обжалване по административен ред на отказа на Публичния Изпълнител при ТД на НАП С., да прекрати производството. Акта съдържа необходимите, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, реквизити.

Относно възражението за несъразмерност на действията по изпълнение:

Освен, че същото е бланкетно и неподкрепено с доказателства, настоящият състав счита, че това твърдение би било относимо в хипотезата на чл. 208 от ДОПК, т.е. при искане за отмяна на наложените обезпечения.

Съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. От събраните по делото доказателства не се установява наличието на обстоятелствата по чл. 208, ал. 1 от ДОПК. Съгласно посочения текст отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно. От представените по делото доказателства не се установява погасяването на публичното задължение, не се установява и съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане, за да се обоснове евентуално приложимостта на чл. 208, ал. 1, изречение второ от ДОПК.

Съобразно чл. 208, ал. 3 от ДОПК решаващият орган, съответно съдът, отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията по ал. 1, изречение първо или че са налице условията по чл. 199, ал. 2. От събраните по делото доказателства не се установява и наличието на условията по чл. 199, ал. 2 от ДОПК.

По същество жалбоподателят иска спиране на принудителното изпълнение, като излага твърдения, относими към евентуално обжалване с искане за отмяна на наложеното обезпечение. В този смисъл възраженията на жалбоподателя са неоснователни и неотнесими към предмета на настоящето производство.

На следващо място и във връзка с възраженията му за наличие на вече погасено задължение, в която хипотеза солидарната му отговорност не може да бъде ангажирана, следва да се отбележи:

Действително, солидарната отговорност по чл.211 ДОПК има акцесорен характер, доколкото изпълнението на задължението от страна на основният длъжник ще доведе до отпадане на предпоставките за ангажиране на солидарната отговорност на жалбоподателя. Извън това обаче, солидарната отговорност по чл.211 ал.1 ДОПК се носи самостоятелно, на собствено основание, независимо от поведението на длъжника и до размера и в зависимост от съществуването на задължението. В този смисъл, по отношение на кредитора, какъвто се явява държавата, чрез НАП, солидарният длъжник представлява самостоятелен длъжник, носещ пълната отговорност по отношение на публичното вземане.

В процесният казус липсват каквито и да било доказателства подкрепящи твърдението, че въпросното вземане, вече е погасено, респ. не съществува. Всъщност,

жалбоподателя би могъл лесно се снабди с такова доказателство, ако счита, че същото е решаващо за изхода от оспорването или да поиска от съда да задължи ответната страна да го представи. Факта, че посоченото възражение е бланкетно не позволява изобщо на съда да извърши проверка, доколкото същото твърдение се явява и празно откъм съдържание – липсва дори посочване на правопогасяващият факт съобразно съществуващите способности /прихващане, давност, пряко изпълнение на задължението и т.н./. В този смисъл съдът не може и не е длъжен да изследва действителното правно положение въз основа на непосочени и несъществуващи хипотези с оглед различните възможни отклонения в развитието на производството.

На следващо място и що се касае до възражението по чл.34 ал.1 ДОПК, то следва са посочи изрично, че общите предпоставки за спиране на производството в хипотезата на осъществяван данъчно-осигурителен контрол чл.34 от ДОПК са неприложими в специфичната хипотеза на изпълнителното производство по реда на чл. 209 и сл. от ДОПК и специално предвидените основания за спиране на производството по чл.222 ДОПК.

Наличието на влязло в сила разпореждане по чл. 211 ал.3 ДОПК, представляващо изпълнително основание по чл.209 ал.2 т.8 ДОПК е предпоставка за предприемане на последващи действия по принудително изпълнение. Условието за спиране на производството по чл. 222 от ДОПК са изчерпателно изброени, като допълване на основанията е възможно в хипотезата на чл. 222 ал.1 т.6 ДОПК, а именно – при наличие на други случаи, посочени в закон. Без да е изрично посочено, от същността на института на спирането на изпълнителното производство следва, че такива случаи биха могли да бъдат онези събития водещи до неиндивидуализирано откъм предмет и страни изпълнително производство, обстоятелства пряко обуславящи процесуалната легитимация на страните или обстоятелства, пряко свързани с изискването за законосъобразност на производството, налагащи междуременно предприемане на действия с цел защита интересите на длъжника, които той не би могъл да извърши сам поради независещи от него причини и пр.. В настоящият спор такива не се установяват, но по-съществено – такива не се и твърдят от жалбоподателя, така, че съдът да се опита да ги установи. Нещо повече, с разпореждане от 08.04.2022г. по настоящето дело, съдът е изискал от директора на ТД на НАП – С. да представи всички жалби, депозирани от жалбоподателя във връзка с настоящето производство, така, че да се опита да установи евентуално наличието на твърдение изложено във фазата на административното обжалване, което да даде допълнителна обосноваост на процесното възражение.

Така, от депозирана на 29.12.2021г. жалба до Директора на ТДНАП – С., като горестоящ административен орган се установява единствено, че В. П. се позовава на нормата на чл.739 ал.1 т.1 от ТЗ и Решение № 2616306/10.09.2021г. на СГС, с което производството по несъстоятелност е прекратено и дружеството [фирма] е заличено от Търговския регистър. На тази база, жалбоподателя, твърдейки, че [фирма] представлява заличен търговец, респ. с прекратяване производството по несъстоятелност се погасяват всички вземания, поради което е налице основание за прекратяване изпълнителното дело по чл. 225 ал.1 т.7 ДОПК, вр. чл.36 ДОПК и спрямо него.

Доколкото приложимостта на разпоредбата на чл.36 ДОПК бе предмет на анализ в предходната част на настоящето решение, съдът не следва да се преповтаря, като изложените съображения следва да се считат относими и към това възражение. Далеч

по-съществено е обстоятелството, че предмет на настоящето производство е законосъобразността на постановеният отказ за спиране, а не за прекратяване на изпълнителното производство. Основанията за спиране и прекратяване са различни, произнасянето по тях обхваща различна преценка, поради което посоченото възражение, като неотнормосимо не следва да се анализира допълнително. Следва само да се отбележи, че прекратяването на изпълнителното производство не представлява основание за спиране на същото, напротив - ако е налице прекратяване, то искането за спиране би било безпредметно.

С оглед гореизложеното, и като установи, че оспорваният акт е издаден от компетентен орган, в съответствие с приложимият материален и процесуален закон, настоящият състав счита процесната жалба за неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

С оглед изхода от спора и изрично заявеното в тази връзка искане от пълномощника на ответника за заплащане на разноски, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално представителство от юрисконсулт, в размер на 100 лв. съобразно разпоредбата на § 2 ДР ДОПК, вр. чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП, вр. чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Поради това и на основание чл.268 ал.2 ДОПК, Административен съд София- град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. П. срещу Решение № ПИ-40/15.02.2022г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане за отказ за спиране на производството по принудително изпълнение изх. № 59-00-8/05.01.2022г. издаден от П. К. – главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА В. Л. П., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес - [населено място], [улица], да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от настоящето решение да се изпрати на съда по адм.дело № 745 по описа на Административен съд София-град за 2022г.

СЪДИЯ: